

МІСТО НА ГОРІ

№10 (73) 2015

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

ЩОБ ДУША НЕ ВИСИХАЛА

В'ячеслав БОЙНЕЦЬКИЙ,
м. Сейлем, США

Життя в соціумі та приналежність до певних об'єднань є надважливими складовими людського буття. Бо в ізоляції та повній самотності не може існувати жодна людина. Тож чи не найбільшу частину нашого часу займають стосунки та спілкування одне з одним. Наслідком цього стали фан-

нас створив Всевишній. Адже і Він так само прагне живого спілкування. Спілкування з нами, його творінням.

Шкода, що більшість людей свого Творця не знає, а отже, і не має з Ним стосунків. Так сталося через непослух Адама і Єви. Гріх увійшов у природу людини, вона стала духовно мертвою і тому віддалилася від Бога. Її дух більше не міг спілкува-

вас, що мертві були через ваші провини й гріхи... Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов... оживив разом із Христом, спасенні ви благодаттю» (Послання до Ефесян 2: 1-5).

Після того, як ми отримуємо спасіння, починається особисте, глибоке і таке необхідне кожному спілкування з Господом. Коли зв'язок з Творцем налагоджується та міцнішає, то це стає найпрекраснішим у житті. Багатство, влада, престижне становище, слава не мають ніякої цінності у порівнянні з можливістю слухати Бога і говорити з Ним. Тільки Він може заповнити пустоту наших сердець. Йому належить володіння нашими думками і почуттями. І коли ми любимо нашого Спасителя, спілкуємося з Ним, відчуваємо Його присутність, це приносить нам задоволення, якого ніхто і ніщо у світі не може дати. Тоді душа блаженствує.

Святе Писання знайомить нас з багатьма людьми, які мали особисті стосунки з Богом. Один із них – ізраїльський цар Давид. Жага спілкування з Господом томила Давидову душу, як сонце – висохла та безводну пустелю. Цей високопоставлений можновладець не стомлювався величати і прославляти Творця. Саме він написав більшість біблійних гімнів хвали і поклоніння (Псалмів). У Давида був настільки глибокий духовний зв'язок з Богом, що він відчував, переживав Божу присутність завжди і тому написав про се-

Спасіння в Ісусі

бе: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правиці моїй, й я не буду захитаний!» Чоловік за серцем Божим (так Давида називав Сам Бог) цінував добре відношення Вседержителя до себе більше за життя: «Ліпша-бо милість Твоя над життям, й мої уста Тебе прославляють!»

Саме для таких стосунків Всевишній привів нас у світ і дав дух, через який ми можемо спілкуватися з Його Духом. А щоб контакт був бажаним, Бога треба знати. Немає більшої честі, слави і нагороди, ніж бути народженим за образом та подобою Його, мати можливість перебувати з Ним у близьких взаєминах, проводити час у Його присутності, молитися, читати Слово, розмірковувати над прочитаним. Таким чином людина, дитя Боже, наближається до свого Творця.

Господи Ісусе! Визнаю, що я грішник і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди в моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя. Хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амінь.

тастичні досягнення науковців у сфері зв'язку та технологій. У сучасному суспільстві широко використовуються різноманітні гаджети, завдяки яким ми маємо можливість у будь-який час в усякому місці розмовляти з друзями. Це радує і викликає глибоке задоволення. Люди потребують щирих стабільних відносин – такими

тися з Духом Господа, як раніше, і зв'язок був порушений. Але Бог настільки любить нас, що пожертвував єдиним Сином, Який на Голгофі споктав наші гріхи. Через Ісуса Христа відновлюється зв'язок з Небесним Отцем. Проте лише для тих, хто повірить у Нього як свого Спасителя. Такі люди духовно відроджуються. «І

Слово священника

Дуже давно, ще перед народженням Ісуса Христа, жив у стародавній Греції філософ Діоген. Дехто вважав його великим мудрецем, інші – диваком, а хтось навіть юродивим. До наших днів дійшли історії про його ексцентричні вчинки. Одна з них про те, як гарного, сонячного дня він з ліхтарем у руці ходив по ринку і розглядався, немовби чогось шукаючи. На здивовані запитання містян коротко відповідав: «Шукаю людину».

Яку ж людину хотів знайти цей обдарований мудрістю чоловік? Можливо, таку, поспілкувавшись з якою, придивившись до поведінки якої і зрозумівши позицію якої, хочеться стати кращим, іншими очима дивитися на себе і на світ, прагнути добра. Мабуть, він бажав зустріти особистість з чистими помислами, благими намірами та людськими вчинками.

Той, хто жив за радянських часів, напевно, пам'ятає намагання комуністичної партії та залежного від неї державного апарату створити «радянську людину». Вона повинна була жити в страху, остерігаючись навіть своїх думок. Вирішувати за всіх мали тільки визначені. А народу відводилась роль натовпу – підневільного, слухняного, позбавленого почуття відповідальності за своє майбутнє.

Такий суспільний устрій не міг існувати довго передусім тому, що він суперечить Божому плану, за яким кожна людина – вінець Його творіння. В Івана Златоуста читаємо: «Ти з небуття в буття привів усе, створив людину на Твій образ і подобу й усякими дарами її прикрасив». З точки зору християнства, людина – вільна особистість. Але свобода – це не

ШУКАЮ ЛЮДИНУ

свавілля (право робити все, що заманеться, добре чи лихе). Господь Бог наділив людину правом вибору, правом мати власну думку, можливістю чинити так чи інакше. Але – з глибоким усвідомлен-

ням відповідальності за свої дії чи бездіяльність. Останні події в Україні засвідчили, що в нас є достойні, справді вільні духом люди – свідомі свого походження від Бога і Його природи, щоб чинити бла-

го одне одному. Це наші доблесні захисники. Вони добровільно взяли відповідальність не лише за себе і свої сім'ї, а й за суспільство в цілому. Ціною власного життя вони рятують нас від ворога. Саме про таку жертвність Христос казав, що немає більшої любові понад ту, коли хто кладе своє життя за друзів своїх. І ще одна дивовижна армія українців зігриває серця – волонтери. Люди різного віку, освітнього рівня, походження, соціального стану, докладно титанічних зусиль, надають допомогу всім, хто потребує. Їхні відважність, щирість, благородство знаходять відгук у наших душах, відроджують бажання бути людьми в найвищому сенсі цього слова.

Війна не триватиме вічно. Сподіваємося, що бойові дії невдовзі припиняться. Але сміливість, чуйність та милосердя наших патріотів вселяють надію, що настане час, коли правда, справедливість, суспільне благо стануть нормою нашого життя. І це можливо з Божою допомогою. Отже, маємо повернутися до Небесного Отця всім серцем, аби жити за Його заповідями і творити добро. Тоді з упевненістю зможемо вважатися тими, кого шукав Діоген, – справжніми людьми.

Тож бажаймо і стараймося ними бути, адже всі ми до цього покликані. «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Послання до Ефесян 2:10).

За матеріалами статті архієпископа Любомира Гузара для веб-порталу «Українська правда»

Наша мета – увійти в кожен гім, тому що Божа мета – увійти у кожне серце

ЧИ МОЖЕ ЛЮДИНА СТВОРИТИ ПТАХА?

Відовічна загадка створення всесвіту та всього живого, що населяє нашу планету, завжди турбувала думки гомо сапієнс – від початку до сьогоднішнього дня. Наразі більш-менш лояльно налаштовані відносно Творця люди визнають: «Ну, щось все-таки існує – якась енергія, вищий розум...» Проте є серед нас багато таких, що цілковито відкидають Його і частенько обурюються: «Який Бог?! Хіба Він взагалі є?»

Дивно виходить: тисячі років Всевишній був, аж раптом за останніх пару століть Його ніби не стало. Можливо, тому, що атеїсти замінили Бога природою? На цю тему якось спілкувався з дітьми початкових класів. Пригадую, запитав їх: «Як ви думаете, що таке природа?» «Це те, що нас оточує», – дружно вигукнули школярі. І почали навперебій викрикувати: «Сонце!», «Місяць!», «Небо!», «Зірки!», «Дерева!», «Земля!» Далі я поцікавився, чи названі предмети є живими. Діти впевнено заперечували: «Ні, бо відповідають на запитання «що?» «А розум вони мають?» – продовжував я. Учні знову заперечливо хитали головами. Я нагадав їм, що в природі ще є тварини, птахи, люди.

«А вони живі, як гадаєте?» «Та-а-ак! Бо відповідають на запитання «хто?», – знову радо виявляли свої знання діти. «А в них є розум?» – спитав їх. Без вагань усі відповіли, що розумом наділені тільки люди.

Тоді я перевів розмову дещо ніби на інше: «Ось у небі летять пташка і літак – вони у польоті між собою схожі?» «Так, – хвилюючись, відповів один хлопчик, – бо вчений Микола Жуковський перейняв модель літака від птаха». «А чи можна літак розібрати на окремі елементи і потім знову зібрати?» «Можна», – пролунала багатоголоса відповідь. «А пташку?» «Ні-і-і-і!» – заперечили учні. «То хто ж є конструктором літака?» «Людина», – прозвучало з класу. «А конструктором птаха?» «Природа», – так само впевнено відповіли діти. «Гаразд, – а хто у природі, яка нас оточує, має творчий розум?» «Лише люди», – вкотре продемонстрували свою обізнаність учні. «Чи може людина створити птаха?» – вів далі я. «Що ви! Ні, звичайно», – засміялися дітлахи. «Якщо живу пташку не може створити навіть лю-

дина з її творчими здібностями, то як тоді це могла зробити природа? Тим більше як нерозумна природа могла сконструювати розумну людину? Чи, може, людина створила себе сама?» – за-

очочував я школярів до роздумів далі. І лише тоді хтось із класу несміливо промовив, що людину створив Бог. Та більшість дітей і далі, як папуги, бездумно і наполегливо стверджували: «Природа!»

Біблійні основи

У безмежному просторі світу все влаштовано мудро та гармонійно. Від мікроорганізмів до розумних істот – всі перебувають між собою у рівновазі. День змінює ніч, літо переходить у зиму, вода парою підіймається у небо та дощем знову спадає на землю. Хтось надзвичайний, не підкорений людсько-

функціонування всесвіту.

Дітям я тоді пояснив, що створити здатний лише вищий розум, який і є Господь Бог. Він – не дідусь із бородою, що сидить десь на тверді небесній. Бог, як написано у Біблії, є Дух. Його ніхто ніколи не бачив, проте людям Він відкривався і відкривається досі. У нашому житті є багато речей, яких ми не бачимо, але визнаємо, що вони існують насправді. Повітря, без якого людина не може дихати, радіохвилі, за допомогою яких інформація вмиль долає сотні кілометрів, любов, яка скеровує серця людей на взаємодопомогу, підтримку, розуміння. Аби довідатись, що любов є, потрібно любити, аби переконатись у наявності радіохвиль, потрібен спеціальний апарат. Так і з Богом: щоб побачити Його, необхідно повірити, що Він є. А вірити чи ні – це особистий вибір кожного. Вседержитель нікому не нав'язується і не з'являється без запрошення. Та Він обов'язково прийде, варто нам лише покликати Його у своє життя. Тоді ми одразу зможемо узріти присутність Бога довкола нас. Сказано ж: *«Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога».*

Сергій ВОЛОШКО, м. Чернівці

ПРАГНЕННЯ ДО ПОМСТИ

Біблія каже, що *«світ лежить у злі»*, і життя це доводить. Тому інколи чуємо: «Чому святий і праведний Бог на це дивиться і нічого не робить?» Очевидно, дехто думає, що було б справедливо, якби злочинці невідкладно отримували заслужене, і тоді люди боялися б чинити зло.

Ми схильні помічати зло швидше, аніж добро. І, як правило, гріх частіше бачимо не в собі, а в комусь. Натомість добро, що його так багато дає нам Бог, фіксується нашою увагою далеко не завжди. До нього ми швидко звикаємо, як до повітря, яке вдихаємо щомиті, зовсім не думаючи, що і воно – дар Божий. Зате не можемо спокійно дивитися, як безбожна, нечестива людина, а то й злочинець, насолоджується всілякими життєвими благами. Псалмописець Асаф, чо-

ловік праведний, і той спіткнувся на цьому. В одному з псалмів він зізнається: *«А я – мало не послизнувся ноги мої, бо лихим я завидував, бачачи спокій безбожних. Бо не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло, на людській роботі нема їх, і разом з іншими людьми не зазнають вони вдарів. Тому-то пиша їхню шию оздоблює, ...вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися, сміються й злосливо говорять про утиск, говорять бундючно...»* (Псалми 72: 2-8). Тобто за тисячоліття у світі нічого не змінилося: протистояння добра і зла, правди і кривди, любові й ненависті триває. А в центрі цього двобою – людина, її душа. Звісно, всі ми хочемо, щоб перемогло добро. Та чи замислюємося, чого кожен з нас більше підкладає на ці ві-

Роздуми

ковічні терези – заздрості чи доброзичливості? образ чи прощення? злоби чи любові?

Загалом людське бажання бачити відплату за вчинене зло зрозуміле. Та уявімо собі, що всі лихі люди негайно караються – вмирають на місці свого злочину, чи вражаються хворобами, або отримують великі неприємності. А в добродесних, побожних людей у цей же час складається все якнайкраще. І що б тоді було? Злоблivi й нечестиві відразу перейшли б на світлий бік? Хай так. Але чи покаравав би від цього світ? Адже ці «перебіжчики» зробили б свій вибір не за велінням серця, а тільки щоб уникнути спокути. Тобто ними рухали б корисливість, розрахунок і страх, а не любов до Бога чи природна схильність до добра. Їхні душі залишилися б такими ж нечистими.

Усі злочини, що кояться у світі, породжені людськими пристрастями. І прагнення до помсти – одна з них. Як тільки в людській душі з'являється бажання побачити в чиємусь житті покарання за його проступки, – хай бережеться така душа, бо зло вже торкнулось її. Милувати чи карати – промисел Божий. *«Бо знаємо Того, Хто сказав: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь»* (Послання до Євреїв 10:30). Тож будьмо певні: кара за вчинене зло неминуча. Про це попереджує нас і апостол Павло: *«Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне»* (Послання до Галатів 6:7).

Ярослав МІРОШНИК, м. Харків

ТЕСТ НА ВІРУ

Трагедія сталася 1 жовтня біля десятої години ранку в невеличкому містечку поблизу Портланда (штат Орегон, США). В коледжі, де навчається більш ніж 13 000 студентів, молодий чоловік (місцевий житель) влаштував стрілянину, в результаті якої загинуло 10 і було поранено не менше 20 осіб. Зловмисник спочатку застрелив професора, який читав лекцію, а потім почав вимагати від студентів, щоб вони називали своє віросповідання. У тих, хто відповідав, що він християнин, лиходій зі словами: *«Через кілька секунд ти побачиш Ісуса»* – випускав кулю. І звертався зі своїм запитанням до наступного.

Студенти, що стали заручниками цинічного і зухвалого злочинця, бачили, що відбувається з тими, хто сповідував Христа, але навіть у цій надзвичайно драматичній ситуації вони залишалися вірними своєму Господу. Молоді люди постраждали за ім'я Ісуса, але не зрадили Його. Їх ніхто не попереджував, що їм доведеться пройти тест на віру. У них не було часу, щоб підготуватися до такого страшного іспиту. Їм не дали права на дзвінок батькам чи пастору. Перевірка була раптовою... Чи віриш ти в Христа? Що я або мій син відповіли б на це запитання під дулом пістолета? Не знаю... А ці, здавалось би, пересічні американці виявилися тими, ким були насправді – істинними християнами. Скорбота і співчуття сім'ям загиблих.

Уявляєте, якби вбивця запитував: ти мусульманин? Куля в голову. Або: ти гей? Куля в голову. Світ від такого здригнувся б. Всі би наголошували на цьому факті, засуджували нетерпимість до тих, хто думає по-іншому, закликали до толерантності... А коли за Христа вбивають, то навіть новинні канали не вважають за потрібне вказати на справжню причину трагедії. Християн ненавидять не тільки в мусульманських країнах, а й у найбільш демократичній християнській державі.

Павло КОБЗАР, м. Спокен, США

ИЗ ПОДВАЛОВ – К ВЕРШИНАМ

Пастора Геннадия Мохненко в христианском мире знают многие. Впрочем, известен он не только среди христиан. Далекие от религии люди пишут о нем в СМИ, снимают документальные фильмы, приглашают его на теле- и радиопередачи, причем не только в Украине. Возглавляя «Церковь Добрых Перемен» в Мариуполе, он, отец более 30 приемных детей, является организатором реабилитационных центров для взрослых, инициатором акции национального усыновления «Ты будешь найден!», основателем детских семейных домов при благотворительном фонде «Пилигрим», а также автором нескольких книг. Пастор Геннадий Мохненко с готовностью откликнулся на просьбу рассказать о себе и своем служении читателям «Міста на горі».

Человеку не дано предугадать последующие события своей жизни. Но строить собственное будущее он, несомненно, может. Только нужно сильно захотеть стать творцом своей благополучной судьбы. Это искреннее желание непременно увидит Господь и будет всячески содействовать тому, кто, удаляясь от мирских (несущих несчастье) соблазнов, стремится к лучшему. Моя история – явное подтверждение этому.

Жизнь моих родителей является «классикой жанра» для Донбасса. Наш город и регион в целом заселены раньше людьми из России. Именно так здесь оказались мои мама (родом из-под Питера) и отец (из-под Курска). И хотя в нашей фамилии каким-то образом появилось «ко», мы все же являемся этническими русскими. Из рассказов отца знаю, что его семья разрушила советская власть. В 37-м году был репрессирован мой дед. Папа маленьким остался на руках у своей мамки. Можно только догадываться, как им было трудно. Возможно, это стало одной из причин, которые привели к трагедии в нашей семье. До сих пор помню страх, в котором жил многие годы. Будучи подростком, часто открывал дверь нашей хрущевки с боязнью заставить родителей поубивавшими друг друга в пьяной драке. Не раз подходил к ним, спящим, и прислушивался к их дыханию: живы ли? Облегченно вздыхал, когда убеждался, что живы, просто очень пьяные. Так как меня в основном окружали пьющие, я, молодой парень, глядя на своих, не знающих покоя отца и мать, принял решение: к спиртному даже не прикасаться. И достаточно жестко следуя этому обету, оставался принципиальным трезвенником. Например, на свои проводы в армию купил ребятам водки, а себе – кефира. Это была моя позиция: я не хотел идти жуткой дорогой своих родных, на ней не было ничего человеческого. Поэтому искал другие жизненные пути.

Еще в детстве полюбил книги. Наверное, это увлечение пришло по милости Божьей. Чтобы не видеть происходящего в семье, я прятался от горькой действительности, уходил в иной, художественный, мир. (Как у Высоцкого: «нужные книги ты в детстве читал».) Литература здорово мне помогала. Кстати, до сих пор она остается важной составляющей моей жизни. Редко случается, чтобы я не читал одновременно несколько книг. Несмотря на повседневный напряженный график, стараюсь выкраивать для чтения хоть немного времени и погружаться в мир, где всегда чувствую себя комфортно. Кто-то из мудрых людей сказал, что книги – это друзья из горных веж. Полностью с этим согласен. Ведь они для меня стали стартом к чему-то доброму, светлому, чистому.

Вернувшись из армии, я хотел хоть как-то помочь родителям, поэтому начал зарабатывать деньги. Но очень быстро понял, что никакие материальные средства не решат проблемы моей семьи. Я оказался

в тупике. Не знал, как спасти умирающих от пьянства близких (к тому времени к алкоголю пристрастилась и старшая сестра). В поисках выхода взялся за чтение христианской литературы. По ходу возникло множество вопросов, поэтому принялся искать общения с верующими. И каким-то чудесным образом они находились. Вообще, на моем жизненном пути Господь даровал много встреч с хорошими людьми (с некоторыми из них сейчас вместе служим Богу). Благодаря им у меня начался процесс поиска Бога и осмысления жизни, который через пару лет привел меня к покаянию. Это важнейшее, переломное событие произошло, когда мне было 24.

Я нашел опору, которую искал, – в христианской вере, в Боге и служении Ему. Свет, которого так не хватало в моей жизни, воссиял.

В нашем роду верующих не было, но я точно знаю, что кто-то за меня молился. Возможно, одна из бабушек, которая хотя и не принадлежала к евангельским христианам, была достаточно набожной. Благодаря ей, я, будучи еще мальчишкой, понял, что люди могут молиться. И вот через многие годы Бог ответил на бабушкины просьбы о внуке. Так было или иначе – не знаю, но бесспорно одно: Бог явил Свою милость ко мне, я уверовал и сам начал молиться.

Уже через год после покаяния стал пастором церкви. Удивительно, не правда ли? Но еще более удивительно то, что в это же самое время Бог даровал мне супругу. Он, наверное, знал, что мне одному, без помощницы, не справиться. Так что моя женитьба и основание церкви – события одной и той же недели. И коль эти значимые вехи моей жизни – создание церкви и семьи – произошли таким чрезвычайным образом, они заслуживают того, чтобы им уделить больше внимания.

С моей будущей женой мы встретились уже христианами. Елена родом из Красного Луча, христианка в первом поколении, то есть тоже из семьи неверующих. Наша свадьба была достаточно веселым, почти комическим событием, потому что ее бюджет составлял... аж три рубля. Естественно, с такими деньгами нельзя было рассчитывать на хоть какое-то мероприятие. Их хватило лишь на букетик цветов (как раз тех, которые, оказалось, моя половинка не любит) и на печенье к чаю.

Мы приняли от друзей поздравления, торжественно почтаевичали, помолились – так и родилась наша семья. И буквально на той же неделе была официально зарегистрирована наша христианская община – тогда и родилась церковь, пастором которой я служу вот уже 24 года. Сначала нас было немного, но со временем приходили все новые и новые люди.

А наша супружеская жизнь началась с того, что каждый день мы вынуждены были задаваться вопросом: где сегодня ночуем? По известным причинам у моих родителей приютиться не могли. Помогали друзья, поэтому приходилось кочевать с сумкой вещей от одного дома к другому. Через девять месяцев сняли первое жилье – 11 квадратных метров «коммуналки», в которой родилась наша первая дочь. За 6 последующих лет сменили 16 квартир. Цены повышались, и мы были вынуждены искать угол дешевле. В таких неустроенных бытовых условиях родилась и вторая дочь. Но Господь нас всячески поддерживал, и мы не унывали. Когда помогаешь другим, свои проблемы уходят на второй план и становятся менее заметны. Этот нелегкий период жизни закончился тем, что Бог через друзей восполнил нашу

ных сыновей, например, мы сражались на протяжении года. А в битве за другого пришлось пережить целый триллер – прятаться, уходить от погони милиции, засад. Все эти годы жена была рядом со мной, принимала участие в схватках с разными структурами и службами. Мы стали просто матерыми бойцами в борьбе с чиновниками. Но драматические события на Донбассе очень сильно пошатнули здоровье моей дорогой боевой подруги. Естественно, мы пытаемся больше беречь ее, молимся за ее здоровье и, конечно, уповаем на Божью милость. Надеюсь, Он дарует нам еще много лет жизни, чтобы мы могли принести Ему больше плодов. Невзирая ни на что, супруга продолжает служение и даже сейчас готова к усыновлению новых детей. Не знаю, насколько ее здоровье это позволит. Но она сильная женщина, которая умеет сражаться. Благодарю за нее Бога.

Благодарен Богу и за спасение всех моих родных: сестры, потом отца, а позже и мамы. История моей сестры типична для девчонки, выросшей в семье алкоголиков. Она, как и мои родители, тоже была приговорена. Но оказалось, что у Христа другие планы. Сестра пережила возрождение, стала христианкой.

нужду – они купили и подарили нам дом. Воистину сверхъестественный ответ на наши молитвы!

Так мы прошли трудности молодой нищей семьи, посвятившей себя служению Творцу. Моя жена, безусловно, – удивительная женщина, потрясающий человек и настоящая христианка. Много лет служа вместе со мной приемным детям, она переносит огромные тяготы. Не щадя себя, жертвуя уютом и покоем, которых она никогда не имела, Елена кладет на алтарь общего дела и здоровья, и силу, и сердце. Видимо, настоящее служение Богу и комфорт – вещи несовместимые. Но зато у нас получилась интересная, насыщенная замечательными событиями жизнь. И огромная семья. Для того чтобы ее создать, множество раз приходилось преодолевать юридические препятствия, устранять бюрократические препоны. За одного из прием-

Господь освободил ее от пьянства. Отец принял Иисуса незадолго до смерти (я сам его крестил). С молитвой на устах закончила свои дни и мама. Слава Богу, который дал мне радость видеть их измененные жизни, пусть даже, как в случае с родителями, на самом исходе.

В нашу церковь люди приходят из семей, которые не знают Господа и, как правило, подвержены всем смертным грехам. Я вижу, как Евангелие преобразовывает их жизни, изменяет характеры, улучшает отношения. Поэтому мы и назвались «Церковью Добрых Перемен». Все три слова с большой буквы. Мы верим, что Божье Слово живо и действительно. Кто ему следует, тот не прекращает совершенствоваться. Особенно яркие преобразования происходят с наркозависимыми людьми. Им мы начали служить с первого года существования

Продолжение на стр. 4

ИЗ ПОДВАЛОВ – К ВЕРШИНАМ

Продолжение, начало на стр. 3
 ния церкви. По ходу дела столкнулись с проблемой детской наркомафии. Поскольку в Мариуполе много крупных заводов, фабрик, хорошо развита промышленность, к тому же он находится на берегу моря, в городе всегда был наплыв беспризорников со всего Донбасса, и не только. Детвора стекалась из бедных городишек, поселков и, втягиваясь в нар-

теро, семеро и так далее. Недавно забрали 32-го ребенка. (Конечно, мы не советуем усыновлять много детей. У нас так сложилось от безысходности. Мы вынуждены были забирать в семью никому не нужную детвору, которая зависает в юридическом пространстве.) Нашему примеру последовали другие члены церкви. Так в «Республике Пилигрим» появилась веточка, ко-

ми побывали в США, возле самого опасного в Америке вулкана. Кроме того, мы ходили по пустыне, сплавлялись по горным рекам, осваивали новые туристические маршруты. Все это мы делали, чтобы привлечь внимание людей к детям, лишенным родительской ласки и опеки. Везде, где бываем, вдохновляем и призываем всех: если можете, возьмите сироту в семью, не бойтесь. Однажды мы с сыновьями решили объехать на велосипедах весь земной шар. Пока что прошли полпути: за три года исколесили Украину (от Мариуполя до Киева) и Россию (от Москвы до Владивостока). Мы очень рады, потому что у нас за спиной сотни и сотни детей, которых усыновили христиане, и мы помогли им принять это ответственное решение. Верим, что в христианских семьях достаточно ресурсов, чтобы опустошить все детские дома – во всем мире. Это наша стабильная проповедь: если можете усыновить одного ребенка, сделайте это. И тогда на земном шаре одним несчастным человечком станет меньше, а значит, мир станет лучше и добрее.

тельствах: без документов, жилья, денег, иногда без куска хлеба, в разного рода зависимостях. Пытаемся упредить ситуацию, чтобы мать не была лишена родительских прав, а ребенок не остался сиротой. Слава Господу, есть немало примеров, когда родители исправлялись и воссоставляли свои семьи.

А в прошлом году у нас появилось новое служение – на передовой. Его требуют трагические события, происходящие в нашем крае. Из-за одного... человека, который возмнил, что может возродить СССР, сотни и даже тысячи семей остаются без отцов, сыновей и мужей. Жаль молодых ребят, которые кладут свои жизни. Поэтому я, русский, сегодня по-настоящему почувствовал себя украинцем. Со своими приемными сыновьями рою окопы, строю блиндажи против русских танков. Считаю, что это один из методов проповеди Евангелия, а оно на передовой еще нужней и действенней, чем там, где пушки не стреляют.

За годы служения нами пройден нелегкий путь, но мы ни о чем не жалеем. Потому что Бог дает нам радость, утешение и много хороших плодов. Благодаря вниманию обществу, наша деятельность

котки и преступность, образовывала целые подвальные империи. Открыв для себя это ужасное явление, конечно же, решили помогать и наркозависимым детям. Рванули в эту проблему просто с кашей, котлетами (их готовили наши сотрудники) и со свидетельством о Христе. С беспризорниками работать было несложно, я их хорошо понимал, потому что сам вырос в неблагополучной семье. Результаты не заставили себя ждать. Покаялись первые и начали приводить своих друзей, вытаскивая их из подвалов. Потом вместе с ними мы делали целенаправленные рейды: доставали маленьких оборванцев из канализационных люков, с чердаков, теплотрасс, отмывали их чумазные мордашки, откармливали и постепенно отваживали от наркотиков и пьянок. Но, к сожалению, спа-

торую мы называем «Деревня Пилигрим», – поселочек, где мы сегодня живем с приемными детьми.

Официально «Пилигриму» исполнилось 16 лет. Это крупнейший на постсоветском пространстве реабилитационный центр, через который прошло около четырех тысяч детей самой сложной категории. Возраст первого поколения наших приемных сыновей – 26-27 лет. Многие создали свои семьи. У одного уже пятеро детей. Имеем много внуков. Одному из сыновей после плена ДНР пришлось бежать с оккупированной территории. Сейчас он со своей семьей живет в домике от нашего благотворительного фонда, на наших хлебах. Усыновленных детей еще ни у кого из выпускников «Пилигрима» нет, но все они декларируют такие намерения. Некото-

Конечно, всем своим детям стараемся прививать христианские ценности. Очень хочется дать им хороший импульс, показать, что вера – это стержень, который ведет человека к самым важным жизненным вершинам. Поэтому особая радость для нас, приемных родителей, когда выпускники «Пилигрима» начинают служить Богу, а христианство для них становится абсолютной нормой. Хотя это долгий процесс, но даже непродолжительное пребывание среди верующих людей приносит подросткам большую пользу. Недавно нам позвонила девушка, которая давно, еще в 13 лет, была в «Пилигриме». По ее словам, мы ей помогли, когда ее жизнь была в опасности, и оказали благотворное влияние на ее судьбу. Сегодня она мама, имеет двух деток. И таких историй у нас огромное количество.

Кстати, у нас давно функционирует еще один социальный проект – «Маленькая мама». В его рамках мы стараемся помочь женщинам, которые оказались в сложных обстоя-

широко известна не только в Украине, но и за ее пределами. О «Республике Пилигрим» снято множество фильмов, написано статей и заметок, создано немало репортажей. Даже Голливуд заинтересовался нами, и кинематографисты мирового уровня сняли документальный фильм под названием «Крокодил Геннадий». Его премьера недавно состоялась в Нью-Йорке.

Верю, что такая популяризация нашей работы и жизненных установок способствует достижению главной цели – спасению душ для Христа. Через служение безудолненным, встречающимся на нашем пути, мы проповедуем Благою Весть. Где видим нужду, туда и идем. Это и есть наше призвание. А вся слава, честь и хвала Господу. Все, чего достигли, достигли благодаря Ему. Оглядываясь назад, с благоговением и восхищением говорю Ему: «Как велики и чудны дела Твои, Господи!» И делаю следующий шаг – шаг веры, упования и надежды.

Геннадий МОХНЕНКО, г. Мариуполь

сать удавалось не каждого. Иногда заставляли ребят в таком состоянии, что даже не успевали доехать до больницы. За жизнь некоторых сражались врачи, но они оказывались бессильными. Дети умирали, и их приходилось хоронить.

Это служение привело нас к созданию центра детской реабилитации. «Республика Пилигрим» – такое себе государство бывших беспризорников. Но адекватного ответа на этот горький статус нет, если не дать детям полноценную благополучную семью. Поэтому следующим нашим шагом было усыновление брошенных на произвол судьбы детей. Сперва их в нашей семье было трое, потом пя-

рые даже подумывают о создании детских семейных домов.

Мы настоящие пропагандисты усыновления. Для того чтобы мотивировать людей усыновлять детей, мы воплощали в жизнь самые сумасшедшие идеи и, надеюсь, будем продолжать это делать. Покорили, например, множество горных вершин. Начали с украинской Говерлы. Потом был Эльбрус на Кавказе, где, к слову, за неделю до нас погибло девять профессионалов. Но мои сыновья не отступили и с Божьей помощью сделали невозможное. Еще мы поднялись на вершину того самого библейского Арарата (Турция), взошли на Килиманджаро в Танзании (Африка). С двумя сыновья-

ЗАПРОШУЄМО ВАС НА БОГОСЛУЖІННЯ